

Sirkuksessa yhdessä

Suomi 100 -juhlavuoden ”Yhdessä”-teeman tapahtuma

Istumme Verkatehtaan Vanaja-salin tummasävyisessä katsomossa toukokuun 8. päivänä. Meitä on kuutisen sataa Zero Gravity Companyn liris-sirkusesitystä seuraamaan saapunutta Kaurialan ja Lyseon lukiolaista. Salissa käy tiuha puheensorina, joka esityksen alettua hukkuu T.S. Eliotin runon ”Ontot miehet” pohjalta syntyneen esityksen äänimaailmaan: kireään kirs kuntaan, paukahduksiin, jylyyn, tuulen huminaan, raskaaseen hengitykseen. Äänien myötä katsoja voi kuvitella itsensä kauhuleffan hylättyyn rakennukseen, tehtaan liukuhihnalle tai rannalle meren kohinaan.

Näyttämön lavastus on alussa klassisen pelkistetty, kuin auto maa , kauhun miljöö tai dystopia: vain viisi köyttä odottamassa.

Ensimmäisessä kohtauksessa sirkuslaiset kiipeilevät köyttä ylös ja alas , rytmisesti vuorotellen, välillä pudoten ja taas nosten. Mieleen juolahtaa antiikin myytti Sisyfoksesta, joka yhä uudelleen joutuu vierittämään samaa kiveä vuorenharjanteelle. Samanlaista liikettä on koko elämä: kiipeämistä, putoamista ja jälleen kiipeämistä.

Toinen kohta saa yleisön jännittymään ja keskittymään : trapetsilla kamppailevat kolme hahmoa, jotka pelaavat jonkinlaista pudotuspeliä. Kuka putoaa? Kuka voittaa? Miten esittäjä suoriutuu vaativasta tehtävästä?

Lavasteiden siirto eri kohtauksiin on jouhevasti osa esitystä: vedetään vaijeria, kärrätään kaktuksia, siirretään köysiä, pudotetaan renkaita, työnnetään ratasta. Koko esityksen ajan esiintyjät ovat energisessä liikkeessä, mikä tuo esitykseen kiivaan rytmin.

Kolmannen kohtauksen teemana on kuolema. Käpertyneet hahmot kiemurtelevat renkaan sisässä, kunnes lopulta putoavat ja jäävät elottomina maahan.

Itse esitys ei kuitenkaan pääty kuolemaan vaan toivoon: onnea tuovat toiset ihmiset, jotka tukevat ja auttavat.

Viimeisessä kohtauksessa hahmot avustavat toisiaan pääsemään ison rattaan sisään ja sieltä ulos. T. S. Eliotin sanoin: ” Me olemme ontot miehet/ me olemme täytetyt miehet/ nojaamme toisiimme”.

Me kaikki kuutisen sataa katsojaa saimme nauttia vahvasta kehollisuudesta, läsnä olemisen tunteesta ja ympärillämme istuvien erilaisista reaktioista.

Koimme kaiken yhdessä.

Anja Juppala, äidinkielen ja kirjallisuuden opettaja

